

Sygnatura akt VI Ka 578/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 września 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2014 r.

sprawy **M. P. (1)** ur. (...)

syna J. i K.

obwinionego z art. 96§3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 3 kwietnia 2014 r. sygnatura akt II W 1687/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach.

sygn. akt VI Ka 578/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie sygn. akt II W 1687/13 uniewinnił M. P. (1) od popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 13-20 listopada 2013r. w T. wbrew obowiązkowi, będąc właścicielem pojazdu nie wskazał na żądanie Głównego Inspektora Transportu Drogowego komu powierzył pojazd marki R. o numerze rejestracyjnym (...) do kierowania lub używania w dniu 8 czerwca 2013 r., o godz. 09.52, w miejscowości L., to jest o wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

Apelację wniósł oskarżyciel publiczny, zaskarżając wyrok na niekorzyść obwinionego Główny Inspektor Transportu Drogowego zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 prawa o ruchu drogowym oraz obrazę przepisów prawa procesowego poprzez wydanie wyroku w warunkach pominięcia czwęści okoliczności, a to fakty nie doręczenia oskarżycielowi publicznemu informacji przez obwinionego oraz niepodjęcie czynności w celu wyjaśnienia sprawy.

Apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżyciela publicznego jest uzasadniona, istotnie bowiem wyrok w niniejszej sprawie zapadł co najmniej przedwcześnie.

Orzeczenie o uniewinnieniu M. P. (1) Sąd orzekający oparł na zeznaniach żony obwinionego, wedle których po ustaleniu danych kierowcy pojazdu, którego dotyczyło wezwanie oparte o art. 78 ust. 3 ustawy prawo o ruchu drogowym, stosowne pismo zostało przesłane do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego. Wcześniej do sprzeciwu od wyroku nakazowego obwiniony dołączył kopię książki nadania poczty w prowadzonej przez niego firmie, z której wynikać miało nadanie w dniu 10.11.2013 r. do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego pisma, wedle deklaracji czyniącego zadość żądaniu uprawnionego organu.

Sąd meriti nie podjął próby weryfikacji tych informacji, a przecież do kopii wspomnianej książki nie dołączono kopii pisma, jakie miało być wysłane, a zatem nie zweryfikował cóż było w przesyłce, ani tym bardziej, czy rzeczywiście taka została nadana.

Oskarżyciel publiczny Główny Inspektorat Transportu Drogowego do apelacji dołączył wydruk strony internetowej Poczty Polskiej pozwalającej śledzić losy przesyłek poleconych, co Sąd odwoławczy zweryfikował. Z tych danych wynika, że przesyłka o wskazanym numerze nie tylko, że nie została nadana w dniu 10.11.2013r, bo data stempla pocztowego wskazuje dzień 19.11.2013r., ale miało to miejsce 28.11.2013 r., co więcej przesyłka o podanym numerze trafiła do Urzędu Poczтового w N., gdzie nie mieści się żadna terenowa placówka oskarżyciela publicznego.

Powyższe podważa rzetelność nadesłanej kserokopii książki nadawczej, a wręcz sugeruje, że przedstawiona kserokopia jest wynikiem przerobienia dokumentu. Trudno inaczej uzasadnić przyjęcie przez pracownika Urzędu Poczowego korespondencji wskazującej określonego adresata, a skierowanie jej do innego miejsca, a dodatkowo nie dają się pogodzić znaczące różnice nadania wynikające z książki, a rzeczywistej sytuacji.

Powyższe skutkować musiało uchYLENIEM zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy powtórzy zatem postępowanie dowodowe, obwinionego i M. P. (2) wypyta o powyższe rozbieżności, wezwie obwinionego do nadesłania kopii pisma, jakie miał skierować do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, w którym to piśmie miał zostać wskazany kierujący pojazdem, którego żądanie dotyczyło.

Wyrokując Sąd oceni materiał dowodowy, a dalej możliwość przypisania obwinionemu odpowiedzialności biorąc pod uwagę to, kto został wezwany, kiedy powziął informację o wezwaniu, i jaką ma wiedzę o realizacji żądania uprawnionego organu. Sąd ustali również, czy do Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego dotarła informacja, że kierowcą przedmiotowego pojazdu był pojazd i ustalono, że był nim K. S., zam. R., (...) i czy Inspektorat podjął w tej sprawie postępowanie. Pamiętając, że zarówno przepis art. 78 uat. 3 ustawy prawo o ruchu drogowym, jak i norma sankcjonująca z art. 96 § 3 kw mają przede wszystkim na celu ustalenie i pociągnięcie do odpowiedzialności sprawcy wykroczenia drogowego.

Rozważy przy tym Sąd również twierdzenia oskarżyciela publicznego, co do terminu wskazanego w wezwaniu oraz żądania osobistej odpowiedzi, gdyż budzi to zastrzeżenia.

Sąd I instancji będzie miał przy tym na uwadze treść zarzutu ograniczonego przez oskarżyciel publiczny do zdarzeń z listopada 2013 r.